

Damgården i Vester Hassing

Charles Barslev, som gennem en årrække har ejet og boet i Vester Hassings ældste hus, Damgården, fortæller her lidt om historien bag det gamle hus.

Af Charles Barslev

Vor forenings formand, Klem Thomsen, har bedt mig om at fortælle noget om Damgården i Vester Hassing.

Jeg vil starte med en udskrift fra Landsarkivet i Viborg, hvori det siges, at Damgården oprindeligt hørte til Hassing Hovgårds gods og ejede af Hvallerne og siden af Bildterne. Den 24. januar 1656 solgte Anne Pedersdatter Måneskjold, enke efter Lars Vognsen til Hovgård, nu gift med Hans Dyré til Knivsholt, halve Hassing Hovgård med det halve bøndergods, deriblandt Damgården til Jørgen Kruse. 1683 til 1688 ejedes Damgården af baron Fui ren til Fui rendal på Sjælland, men i 1724 hørte gården til Langholt Hovedgård. Der er også nedskreven navne på en lang række fæstebønder, som jo altså ikke var ejere, men fæstere.

I 1916 blev Damgården solgt og udstykket og ejeren beholdt stuehuset med have og boede der til sin død, hvorefter det blev overtaget af en søn, Kristen Poulsen Jungersen, som efter sin død efterlod Damgården til sin familie.

Den 20. april 1959 stod at læse i Aalborg Stiftstidende: "En slægtsgård blev solgt, - skræddermester Charles Barslev har købt den gamle ejendom Damgården i Vester Hassing."

Husets konstruktion var så interessant, at Nationalmuseet foretog en grundig undersøgelse.

Den 13. juni 1948 havde man kunnet læse i Aalborg Stiftstidende, at der var planer om at oprette et hjemstavnsmuseum i stuehuset til Damgården, som man for øvrigt mener, er Nordjyllands ældste, velbevarede bondehus. Et hus i Als i Østhimmerland, opført 1640, har været nævnt som det ældste. Imidlertid har stuehuset til Damgården i Vester Hassing ifølge gamle kilder været beboet allerede i 1630. Da fik den første navngivne fæster, J. Nielsen, allernådigst lov til at overtage fæsteforpligtelserne på gården.

Sandsynligvis er gården endnu ældre, men det kan ikke siges med bestemthed, fordi de ældste papirer er gået tabt.

Hjemstavnsmuseumstankens trofaste og ivrige forkæmper var sognepræsten O. J. Vejen. Der blev nedsat et udvalg, som skulle arbejde videre med tanken. Udvalget bestod foruden sognepræsten af førstelærer Borg, smedemester Laurits Jensen og byens lokalhistoriker Gudrun Christensen.

Jeg ved ikke, om tanken om et hjemstavnsmuseum stadig lever på egnen, men det kan vække bekymring, at man de seneste 40-50 år har faret hårdt frem mod gamle, smukke og bevaringsværdige bygninger.

Damgården er nu restaureret og istandsat med nye "gamle" døre, varme i gulvene, fjernvarme og nye vinduer. Midt imellem et par nye vinduer sidder indemuret en gammel egetræsramme med trælåge. Herigennem smed man sand ind i "udskuddet." Så havde man et lille lager af sand, når der skulle rent sand på gulvene.

Der er mange sådanne småting ved Damgården, der leder tankerne hen på svundne århundreder.

Damgården på Rolighedsvej 29 i Vester Hassing, fotograferet af Sigurd Voerberg i 1937. Bindingsværkshuset har fra omkring 1630 være stuehus til den nu nedlagte Damgården. I 1656 var Jep Laursen i Nørbolle fæster på gården, der hørte under Hassing Hovgaard - senere kom den under Langholt Hovedgaard. Fra 1868 til 1959 var gården i slægten Jungersens eje. Kresten Poulsen Jungersen - Kren Dam - var fra 1881 til 1959 den sidste i slægten, der boede i det velholdte bindingsværkshus. Skræddermester Charles Barslev og hans kone, Elna, boede i det stråtækte bindingsværkshus i en årrække fra 1959. Foto: Hals Arkiv, B12348.

Denne artikel er tidligere publiceret i Ting og Tider 2, udgivet 1998 af Museumsforeningen for Hals Kommune.